

Chr. Christiansen: Det synes ikke at være muligt at undgå udvalgsbehandling, og jeg foreslår derfor, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning vedrørende Danmarks tilslutning til afsnit VI i den af den internationale arbejdskonference i Genève i året 1952 vedtagne konvention om minimumsnormer for social tryghed.

(Forslaget til folketingsbeslutning findes i tillæg A. sp. 865, fremsættelsen i tidenden sp. 745).

Sagen sattes til forhandling.

Carl P. Jensen: Når man læser den meget udførlige redegørelse, der ved fremsættelsen af dette forslag til folketingsbeslutning om tiltrædelse af afsnit VI i den internationale arbejdskonferences konvention nr. 102 blev givet af den højtærede socialminister her i tinget den 17. november, må jeg erkende, at det ikke bliver let at sige noget, som ikke allerede er sagt. Spørgsmålet om vort forhold til den internationale arbejdskonferences konventioner giver mig imidlertid anledning til at erindre den højtærede socialminister om nogle synspunkter, jeg tidligere har fremsat i det høje ting, og som jeg gerne vil gentage ved denne lejlighed.

Den internationale Arbejdsorganisation består efterhånden af henved 80 medlemsstater, og i de 40 år, organisationen har bestået, har man fået vedtaget, jeg tror det er 114 konventioner, hvoraf Danmark har ratificeret de 30. For så vidt angår den konvention, vi her skal tage stilling til, er der kun tale om en delvis ratifikation. Ingen af de henved 80 medlemsstater har ratificeret et særlig stort antal af disse 114 konventioner. Jeg vil tro, man i gennemsnit ikke kommer over et par og tyve. Jeg tror, der er 15 stater med kun 10 ratificerede konventioner og derunder, medens enkelte tegner sig for et halvt hundrede stykker og

derover; det drejer sig kun om 7-8 stater. Blandt de nordiske lande fører Norge med 48 ratifikationer, Island og Finland med hver 38; Sverige tegner sig for 35 ratifikationer, og vi har lige passeret nr. 30, hvoraf den, der foreligger til behandling i dag, kun er en delvis ratifikation.

Når jeg ser på oversigten over de lande, der har ratificeret et større antal konventioner end Danmark, føler jeg mig ingenlunde overbevist om, at disse lande har en bedre social status end den, vi kan opvise. Men man kan ikke se bort fra, at en udenforstående ved at betragte denne realitet, antallet af vedtagne konventioner, kunne betragte Danmark som et tilbagestående land, hvad der så afgjort ikke er en korrekt vurdering. Jeg har gentagne gange — jeg henviser i så henseende til Folketingstidende for 1953-54, spalte 3749-54, og 1957-58, spalte 3606 — peget på dette misvisende forhold. Jeg har ved disse lejligheder peget på, at der blandt de 114 konventioner findes adskillige, som tager sigte dels på forhold, vi ikke har her i landet, og dels på områder, hvor vi efter sædvane har løst en række problemer, ganske vist på en måde, der ikke opfylder konventionernes forudsætninger, herunder det obligatoriske, men alligevel på en måde, som går videre end det, konventionerne foreskriver som minimum, og på frivillighedens grund. Det samme gælder, som jeg har været inde på tidligere, en del af arbejdsmarkedets forhold, der jo her i landet hviler traditions-mæssigt på et overenskomst-mæssigt grundlag. Jeg ved meget vel, at det antal konventioner, et land har ratificeret også på det sociale og det humanitære område, ikke nødvendigvis kan tages som udtryk for, at det pågældende land har en social status, der blot tilnærmelsesvis tåler sammenligning med vor. Man kan endog finde nationer, der har ratificeret konventioner vedrørende søfart, selv om de ingen handelsflåde har.

For mig er det ikke afgørende, hvor mange eller hvor få konventioner vi har ratificeret; men derimod at vor placering i Den internationale Arbejdskonferences oversigt ikke giver de øvrige medlemsnationer et misvisende billede af vor status. Derfor er min hensigt med disse bemærkninger alene den at bringe sagen i erindring som jeg tidligere har gjort det, idet jeg har an-

[Carl P. Jensen.]

modet den tidligere socialminister om at undersøge mulighederne for at opnå en bedre placering i bedømmelsen af vor sociale status. Jeg minder her om, at der siden 1947 i henhold til Arbejdsbureauets statutter har været mulighed for gennem en særlig procedure at få anerkendt vor sociale status på de områder, hvor vi i realiteten opfylder de minimumskrav, som konventionerne betinger, omend det gennem årene er gennemført på frivillighedens grundlag helt i overensstemmelse med dansk tradition.

Jeg henstiller derfor på ny, at det af regeringen nedsatte ILO-udvalg tager spørgsmålet op til overvejelse og videre forhandlaltning. I øvrigt skal jeg anbefale det foreliggende forslag til folketingsbeslutning.

N. Chr. Christensen: Det, vi i dag skal tage stilling til, er ratifikationen af afsnit VI i konventionen om minimumsnormer for social tryghed, som blev vedtaget i Genève i 1952. Årsagen hertil er jo den ganske enkle, at vi i sidste folketingssamling foretog forskellige revisioner, bl. a. af ulykkesforsikringsloven og enkeloven, og da mit parti har tiltrådt disse lovforslag, kan vi naturligvis også tiltræde forslaget om ratifikation af afsnit VI, som omhandler de pågældende sociale områder.

De afsnit, der i øvrigt opremses i den højtærede socialministers fremsættelsestale, afsnit, som Danmark tidligere har tiltrådt, drejer sig om en række mindstekrav med hensyn til sociale ydelser. Ligesom den ærede socialdemokratiske ordfører har jeg det indtryk, at Danmark på den sociale lovgivnings område ikke alene opfylder mindstekravene, men at vi endda har en meget pæn placering. Og når den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, rejste spørgsmålet om større oversigt over hele dette arbejde ud fra det synspunkt, at Danmark er det land af de skandinaviske lande, der har tiltrådt de færreste konventioner, kan jeg i og for sig godt dele dette synspunkt, for det ville utvivlsomt være til nytte for folketingets medlemmer, om man havde mulighed for i højere grad at følge med i, hvorledes Danmark er placeret i dette arbejde. Men jeg er også enig i betragtningen om, at det kan ikke være afgørende for, hvordan vor so-

cialle stilling er. Den er utvivlsomt langt bedre, end tallene giver udtryk for. Der har altid i det høje ting været lydhørhed for at få rimelige sociale love gennemført, og det er ikke mit indtryk, at Danmark på dette område er et tilbagestående land.

Når den højtærede socialminister slutter sin fremsættelse med at sige, at vi vil være opmærksomme på en yderligere social udbygning på andre områder, kan der måske være grund til i al stiltfærdighed at sige, at vi skal jo også passe på, at vi ikke spænder buen så højt, at en forstandig og retfærdig sociallovgivning, som alle demokratiske partier er gået ind for, undergraves ved overbygning. Social tryghed er en god ting i et velordnet samfund, men på den anden side må dette begreb ikke forflygtiges. Det er vel ikke alle de tanker, teoretikerne på Arbejdskonferencen i Genève har haft gennem årene, der er så gode, som de selv tror.

Uden at rejse en social principdiskussion har jeg alligevel lyst til at gøre denne enkelte bemærkning i anledning af det forslag, der i dag er til behandling, og dernæst skal jeg på mit partis vegne anbefale den foreslåede vedtagelse af afsnit VI.

Hanne Budtz: Efter at folketinget sidste år vedtog en ny ulykkesforsikringslov, er det klart, at vi kan ratificere det afsnit VI i konventionen, som der nu er tale om, og det giver mit parti sin fulde tilslutning.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: På mit partis vegne kan jeg give tilslutning til forslaget til folketingsbeslutning. Jeg mener, at det er i Danmarks interesse og også af interesse ud over landegrænserne, at vi tiltræder så mange af ILOs vedtagelser, som det er muligt efter vor lovgivning. Derfor er jeg også tilhænger af, at vi nu forpligter os ifølge afsnit VI i konventionen om minimumsnormer for social tryghed.

I anledning af det, det ærede medlem hr. Carl P. Jensen sagde, vil jeg imidlertid gerne gøre et par bemærkninger. For det første mener jeg, at det er naturligt, at man, når man reviderer lovgivningen på de forskellige områder, som er behandlet i konventionen, da drager sammenligning med de bestemmelser, som er indgået i konventionen, men jeg mener ikke, at man skal gøre det kritikløst. Man må se, om det er bestem-

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

mølses, som er egnet til vore forhold. Der kan jo være mange grunde til, at de ikke altid passer, og det er vel også nok hovedårsagen til, at vi ikke har ratificeret et endnu betydeligere antal af de konventioner, som er vedtaget. Jeg vil i denne forbindelse gerne understrege det, som også lå bag det ærede medlem hr. Carl P. Jensens udtalelser, at det antal konventioner, som man ratificerer, ikke er udtryk for de forskellige landes sociale status. Derfor mener jeg, at det må være rigtigt, hvis vi her fra Danmarks side kan gøre noget mere for at få skabt en bedre bedømmelse inden for ILO og inden for landene tilsluttet ILO af den sociale status, vi har.

Sandau: Efter at det høje ting allerede i forrige samling har gennemført en lovgivning, der gør det muligt at ratificere afsnit VI i konventionen om minimumsnormer for social tryghed, skal jeg på mit partis vegne anbefale ratifikationen af dette afsnit VI af konventionen. Jeg vil dog i lighed med tidligere ordførere sige, at jeg tror ikke, at man ligefrem skal betragte konventionerne som en rangstige. Også jeg ville med glæde se, at man fik en lidt mere objektiv bedømmelse af den sociale status, vort land har i øjeblikket. Der er vistnok inden for alle partier enighed om, at der skal være social tryghed, men dog ikke så meget, så det på anden måde ligefrem skaber utryghed.

Ragnhild Andersen: Den kommunistiske gruppe understøtter gerne dette forslag til folketingsbeslutning, der er en følge af de forbedringer i ulykkesforsikringsloven, som blev gennemført i sidste folketingsår. Vi kan altså nu over for Den internationale Arbejdskonference i Genève erklære, at vi overholder fem af de ni områder, konventionen omfatter, og af hvilke vi som bekendt skal forpligte os til at overholde normerne for mindst de tre den dag, vi ratificerer konventionen om minimumsnormer for social tryghed.

Den højtærede socialminister har i sin fremsættelsestale sagt, at han ved den kommende revision af den sociale lovgivning vil være opmærksom på, om der skulle være mulighed for, at Danmark vil kunne for-

pligte sig til at overholde yderligere afsnit af konventionen. Jeg er mere glad for at høre denne udtalelse fra den højtærede socialminister end for at høre bemærkningerne fra den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, og den radikale ordfører om, at vi må nok kunne finde frem til undersøgelser, der kan godtgøre, at vi, som det er nu, kan ratificere på andre områder, kan overholde normerne på andre områder. Jeg er noget betænkelig ved at høre, at det er den vej, vi efter de ærede ordføreres opfattelse skal gå. Det skulle ikke være svært at bringe vort lands sociale lovgivning op på et sådant stade, at vi virkelig kan erklære, at vi kan opretholde mindstenormerne i de manglende afsnit. Dette ligger så lige for, at jeg ikke forstår, at ærede medlemmer kan stå op og overse dem og mene, at alt er i den bedste orden på det sociale område. Det er jo ikke tilfældet.

Der mangler meget på et så vigtigt område som dagpenge under sygdom. Kun en del af den arbejdende befolkning har ved overenskomster med arbejdsgiverne sikret sig en begrænset dagpengeordning. Men hvor mange arbejdere er ikke ude af stand til at oppebære dagpenge under sygdom? Det samme må siges om barselhvilehjælpen. Vi har en ordning, hvorefter visse kvinder kan få en vis, meget begrænset dagpengehjælp under barselhvilen. En hel del kvinder er imidlertid udelukket fra at kunne få noget, og for alle, der kan få, gælder det, at barselhvilehjælpen er alt for ringe. Den er kun mellem en tredjedel og en fjerdedel af den normale løn, og det vil sige — det har jeg tidligere fremdraget, jeg skal gerne understrege det igen — at ikke så få kvinder arbejder lige til den dag, de skal føde deres barn, fordi der er alt for stort et spring mellem den dagpengehjælp, som de kan få, og den løn, de kan oppebære på arbejdspladsen. Det er til skade for kvinderne. Her er et område, hvor der ikke er den tilstrækkelige sociale tryghed, men som man vil have anerkendt, uden at man opfylder betingelserne, og det vil jeg benytte anledningen til at vende mig imod.

Også familiedydelserne kan diskuteres. Vi har for nylig her i tinget fået en sammenligning mellem familiedydelserne i Sverige, Norge og Danmark, ja, i de nordiske lande

[Ragnhild Andersen.]

overhovedet. Denne sammenligning viser, at hvad familieydelse angår, ligger Danmark betydeligt efter Sverige; jeg tænker på børnetilskud og lignende tilskud til familierne. Her er altså endnu et socialt område, hvor vi ikke er tilstrækkelig godt placeret. Havde flertallet i det høje ting lagt mere øre til de kommunistiske forslag, der er fremsat i tidens løb, ville meget have set anderledes ud. Så ville vi have haft en forsvarlig moderskabsydelse og barselhjælp til de udearbejdende kvinder og en bedre børnetilskudsordning, der kunne lette kårerne for familier med børn. Vi har fremsat forslag på alle disse områder, men i stedet for at gå ind i et sagligt arbejde for at få disse virkelig hårdt tiltrængte sociale fremskridt igennem — ikke mindst på et tidspunkt, da vi har en god økonomisk status, således som finansministeren kunne oplyse det her forleden — har man travlt med at bryste sig af, at vi har det så godt, at vi skulle kunne ratificere på andre områder uden at opfylde disse forpligtelser. Ja, man har endda så travlt, at man her i går indlod sig i forhandling med andre partier, som foreslår nedskæringer på de sociale områder. Jeg tænker på skolebespisningen, og jeg synes, det er lidet tilfredsstillende, at man i det hele taget indlader sig i forhandling herom i stedet for at stemme forslaget ned.

Jeg kan derfor på stedet love ministeren, at det ikke skal mangle på støtte fra kommunisternes side, når han forhåbentlig inden længe fremsætter forslag på disse områder, således at vi virkelig bliver i stand til at kunne ratificere flere af konventionerne.

Socialministeren (Bomholt): Jeg takker for den enstemmige tilslutning. Jeg har med interesse hørt på det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, der sammenlignede det antal af internationale arbejdskonventioner, der er ratificeret af Danmark, med antallet af konventioner ratificeret i en række andre lande. Af debatten her forstod jeg, at såvel det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen som det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp var interesseret i denne tankegang. Det ærede medlem hr. Carl P. Jensen nævnte, at der siden 1947 har været mulighed for ved Arbejdskonferencen at benytte en særlig procedure, således at et medlems-

land kan få anerkendelse for sin sociale status, hvis det i realiteten opfylder mindstekravene i en konvention, selv om ordningens gennemførelse i enkeltheder afviger fra, hvad der er fastsat i konventionen.

Om dette spørgsmål kan jeg oplyse, at ILOs styrelsesråd i 1947 foreslog, at en regering skulle kunne anmode om en formel anerkendelse af, at lovgivning og praksis på et område, der dækkes af en konvention, i det væsentlige stemmer med konventionens regler. Dette forslag blev godkendt af Arbejdskonferencen samme år. Fremgangsmåden er, at vedkommende regering redegør for sin lovgivning og praksis og anmoder arbejdsorganisationen om anerkendelse. Arbejdsgivernes og arbejdernes hovedorganisationer i vedkommende land skal udtale sig, og andragendet behandles derefter af Arbejdsbureauets komité af uafhængige eksperter vedrørende gennemførelse af konventioner. Eventuelle bemærkninger fra eksperterne forelægges regeringen til udtalelse, og så undersøges andragendet af Arbejdskonferencens komité vedrørende konventionernes gennemførelse. I denne komité sidder regerings-, arbejdsgiver- og arbejderrepræsentanter. Når konferencekomiteen har afgivet indstilling, forelægges spørgsmålet for Arbejdskonferencens plenarforsamling til godkendelse. Hvis konferencen godkender andragendet, bliver det indregistreret i Arbejdsbureauet. Styrelsesrådet har fremhævet, at det betragter denne ordning som et forsøg, der ikke kan erstatte en egentlig ratifikation, som jo forpligter et medlemsland til vedblivende at opretholde en lovgivning i overensstemmelse med konventionen. Så vidt mig bekendt har endnu intet af medlemslandene gjort brug af denne særlige procedure.

Der blev i 1950 nedsat et udvalg af arbejds- og socialministeren med den opgave at undersøge muligheden for, at Danmark kunne ratificere flere ILO-konventioner. Dette udvalg foreslog i sin betænkning i 1953, at det nærmere blev overvejet, om den danske regering burde gøre brug af denne fremgangsmåde. Udvalget tænkte i denne forbindelse særligt på nogle socialforsikringskonventioner fra årene før 1939. Disse konventioner har Danmark ikke kunnet ratificere, fordi de forudsætter, at der findes en tvungen socialforsikringsordning

[Socialministeren.]

for bestemte samfundsklasser, f. eks. industriarbejdere, funktionærer o. s. v.

Spørgsmålet synes nu at have mistet noget af sin betydning, da Arbejdskonferencen jo senere har vedtaget den omfattende konvention om social tryghed, som vi nu behandler. Denne konvention er udformet på en måde, som i højere grad end de ældre konventioner gør det muligt for lande, der ratificerer dem, at give udtryk for, at de reelt har en ordening, der giver en rimelig betryggelse i tilfælde af arbejdsfortjenestens bortfald som følge af sygdom, arbejdsløshed, forsørgers død o. s. v., selv om deres lovgivninger er indbyrdes afvigende i principper og enkeltheder.

Denne konvention har Danmark kunnet ratificere og har herigennem opnået anerkendelse af, at vor sociale lovgivning er på højde med kravene i konventionen. Muligheden for, at Danmark kan ratificere flere konventioner, undersøges nu i arbejds- og socialministeriernes faste udvalg vedrørende Den internationale Arbejdsorganisation. Formanden for dette udvalg er socialministeriets departementschef, Erik Dreyer, og udvalget består i øvrigt af repræsentanter for Arbejdsgiverforeningen og Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund og af embedsmænd fra arbejds- og socialministerierne. I udvalget er der således lejlighed til for både arbejdsgivernes og fagbevægelsens repræsentanter at fremsætte deres synspunkter om dette spørgsmål. Da udvalget har en så alsidig sammensætning og rummer en så fyldig repræsentation for sagskundskaben på disse områder, vil det ærede medlem sikkert være enig med mig i, at det giver sikkerhed for, at spørgsmålet om muligheden for Danmarks ratifikation af internationale konventioner om arbejdsforhold bliver overvejet på den mest betryggende måde.

Som et eksempel på dette udvalgs virksomhed kan jeg nævne, at udvalget for nylig har afgivet indstilling til regeringen om Danmarks ratifikation af konventionen af 1951 om lige løn til mænd og kvinder. Som de ærede medlemmer måske husker, udtalte statsministeren ved åbningen af dette folketingsår, at det er regeringens hensigt at fremsætte forslag i det høje ting om Dan-

marks ratifikation af denne konvention. Jeg kan også henvise til mine bemærkninger i den skrivelse, der fulgte med beretningen om Den internationale Arbejdskonference i juni 1959, da denne beretning for nylig blev omdelt til de ærede medlemmer i det høje ting. Jeg har her oplyst, at spørgsmålet om Danmarks ratifikation af en eller flere af de tre konventioner om fiskernes arbejdsforhold, der blev vedtaget på denne konference, for tiden undersøges af de myndigheder, hvorunder fiskernes arbejdsforhold sorterer.

Jeg er imidlertid ganske enig i, at de forskellige forhold, der i en række tilfælde har ført til, at Danmark ikke har ratificeret konventioner vedtagne i ILO, nødig skulle resultere i en forringelse af Danmarks internationale placering, socialpolitisk set. Jeg har derfor til hensigt at bede vort faste udvalg foretage en nærmere gennemgang af samtlige konventioner vedtaget af Arbejdsorganisationen med henblik på at udfinde, 1) hvor mange af disse der efter deres emne og udformning overhovedet er relevante overført på danske forhold, og 2) i hvilken udstrækning Danmark har ratificeret de således afgrænsede konventioner. Jeg skal drage omsorg for, at resultatet af denne undersøgelse til sin tid bliver bragt til det høje tings kundskab.

Det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen bragte sit politiske alibi i orden ved nogle socialpolitiske udtalelser. Jeg går ud fra, at vi ikke ved denne lejlighed skal drøfte den sociale lovgivning i almindelighed. Når der tales om udbygning, ja, så kan jeg jo henvise til den forhandling, der for nylig fandt sted om det nye forslag om revalidering. Der var man jo fra alle sider enig om, at en udbygning var ønskelig.

Til slut vil jeg minde om, at Den internationale Arbejdskonference i år viste Danmark den ære enstemmigt at vælge den danske regeringsrepræsentant, departementschef Erik Dreyer, til præsident. Jeg tager dette som udtryk for den anseelse, Danmark nyder ved Den internationale Arbejdskonference, og som et tegn på, at Danmark ikke bliver betragtet som tilbagestående land på dette område.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om folkeforsikring (om nedsættelse af tilgangsalder, ophævelse af zonegrænser og forhøjelse af grundbeløb og ægtekabstillæg m. v.) [af Ragnhild Andersen m. fl.].

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 343, fremsættelsen i tidenden sp. 481).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Socialministeren (Bomholt): Lovforslaget indeholder i § 1 to punkter, for det første en nedsættelse af den nuværende tilgangsalder i folkeforsikringslovens § 1, stk. 2, fra 67 år, henholdsvis 62 år, til 65 år, henholdsvis 60 år, og for det andet at den i paragraffen omhandlede personkreds udvides med gifte kvinder i alderen 60-65 år, der ikke oppebærer invalidepension. På disse punkter svarer forslaget i det væsentlige til det af den kommunistiske folketingsgruppe den 9. oktober 1958 fremsatte lovforslag. Som jeg dengang påpegede, er lovforslaget på disse punkter en udløber af kommunisternes stillingtagen under folketingets behandling af folkepensionsloven; det er simpelt hen en gentagelse af det dengang med et stort flertal nedstemte mindretalsforslag.

Ud over de nævnte gentagelser indeholder forslaget 4 punkter, nemlig: en ophævelse af zonegrænserne, således at taksterne for zonerne II og III hæves til de for zone I gældende beløb, en forhøjelse af grundbeløbet med 300 kr. for hvert ægtepar og 200 kr. for enlige og ægtepar, hvoraf kun den ene er berettiget til pension, en forhøjelse af ægteskabstillægget, der ifølge det foregående skal være ens for hele landet,

og endelig at børnetillæg skal kunne ydes ud over et barns fyldte 18 år, for så vidt barnet fortsætter sin uddannelse efter denne alder.

Jeg finder det kommunistiske forslag, således som det her er sammenstillet, i høj grad urealistisk. Jeg kan således oplyse, at det i finansåret 1960-61 ville medføre en merudgift på i alt ca. 250 mill. kr. til folke- og invalidepension, og denne merudgift ville i finansåret 1961-62, da overgangsperioden for tilgangsalderen er ophørt, stige med yderligere 14 mill. kr.

Jeg har imidlertid for mit vedkommende intet imod, at et udvalg ser nærmere på lovforslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ragnhild Andersen): Den højtærede minister stillede sig jo ikke blankt afvisende, men erklærede besynderligt nok om vort forslag, at det var urealistisk, hvad jeg jo ikke ret forstår, idet forslaget tilsigter ganske bestemte og efter vor og mange menneskers opfattelse nødvendige ændringer i folkeforsikringsloven med det formål at skabe tryghed i de dårligst stilledes hjem.

Jeg vil gerne om baggrunden for forslaget sige, at kommunisterne har foreslået en nedsættelse af tilgangsalderen og forbedringer i de ældres kår på de nævnte områder ud fra ønsket om at skaffe vore ældre medborgere økonomisk tryghed i alderdommen. Det har altid stået på vort program, at der bør tilvejebringes en lovgivning, som sikrede, at ingen af de ældre skulle lide nød eller nære frygt for morgendagen. Vi har fremsat lovforslag derom før krigen og i efterkrigsårene i vore bestræbelser for at forbedre kårerne for de ældre og få deres berettigede ønsker gennemført i folketinget. Det var derfor, vi i marts 1955 fremsatte et forslag til folkepension, hvori vi gik ind for at sikre de ældre en betryggende folkepension, gennemført i løbet af 5 år. Vi anså det ikke for nok — og det gør vi stadig ikke — at tjenestemænd og folketingsmedlemmer er sikret økonomisk tryghed i alder-